

NØVN

Árni Conradsson sjeýtifimm

– Hevði Árni verið eitt træ, so hevði hann vaksið niðureftir, segði Hermann Jacobsen við Svend Brimheim í einum hálvrundum føðingardegi hjá Árna C fyri nú mongum árum síðan. Hetta líkasum fyri at staðfesta, at vinmennirnir als ikki vóru samdir um eitt-hvørt, men at tað kortini var givið frammanundan, at Árni ikki bakkaði ein millimetur.

Árni C er ein serskøltur uppá tann stuttliga mátan. Heilt øgiliga tvørur. Men tað kann ein venja seg við og fyrimunurin er, at mann altíð veit, hvar mann hevur hann. Hann er hundrað prosent erligur og reiðiligur og pakkar onki inn. Og tolir tú ikki at hoyra sannleikan, ja, so er trupulleikin tín og bara tín.

Sjáldsama óræddur er hann eisini. Minnist nakrar upptøkur av honum og Zacharisi akandi á búkinum eftir eini smalari hyll ovast uppi í Eiðiskolli, haðani Risin og Kellingin sóust sum ørsmáir prikkar langt niðanfyri. Eg spurdi, um hann ikki

var bangin. Og á sín heilt serliga hátt svarar han: Bangin? Nei, hvat ólukkan skal eg brúka tað til??

Beistaktigur er hann eisini. Einaferð koyra vit oman til Scalloway í ørindum fyri tá nýstovnaða Sjónvarp Føroya, tá vit síggja bilin hjá Hermann Jacobsenuttan fyri gamla slottið. Hetta var ein gamal brúnur Audi 100, sum riggaði so illa, at Hermann ikki tordi at slökkja hann. Bilurin stóð og gekkuttanfyri.

Árni gjørdi ikki beinari enn at stjala bilin, koyrði hann oman á keiðkið og krógvaði hann aftanfyri eitt pakkhús við gomlu sjómanspubbina. So lúrdi vit undan vertshúshorninum. Eg havi sjáldan flent so illa, sum tá Hermann kom út av Scalloway Castle og uppdagaði, at bilurin var horvin, dansandi sum ein sansaleysur grindalokkur í illsinni. Hermann, sum leitaði leingi, áðrenn hann fann bilin, var smáfornermaður í fleiri dagar!

Árni var rockari áðrenn

rockarar vóru til. Eg kom at kenna hann meðan hann enn gekk í leðurjakka og svørtum dansiskóm, hetta var meðan hann enn var av teimum fermastu í judo og damurnar enn prátaðu um henda famúrskarandi twistaran, sum dansaði tær flatar á klubbagólvinum. Nakað soleiðis helt hann sær longri enn teir flestu. Eisini í hesum var Árni uppá tvørs, tí rock & roll og tað sum hartil hoyrir var ikki gamalt heima hjá Conradi.

Árni var ein slóðari innan Sjónvarfsfelagið. Tá Sjónvarp Føroya lá um føðingina var eg ofta við Árna at gera upptøkur til SvF og til útlendskt sjónvarp, umframt at Árni seinni framleiddi ein stóran part av lýsingunum í sjónvarpinum. Her vóru hann og Kemm Poulsen bæði samstarvsfelagar og kappingarneymar, og tí kom eisini okkurt stuttligt burturúr, tí kemiin hjá tí tvøra Árna og tí knappsinta Kemm var ikki altíð soleiðis at fáa at ganga uppí eina hægri eind.

Men ótrúliga stuttligt var tað mangan.

Árni kann ikki torga várgróður. Einaferð vit vóru uttanlands í sjónvarpsørindum rendi hann seg í eitt nýtt pollenmet í Jammurbuktini. Eftir stuttum bili mátti hann á intensivu deild, so ovurvíðkvæmur var hann fyri hesum nærmast ósjónliga figgindanum. Tað hevur seinni eisini plágað hann illa.

Og tosa um at vera uppá tvørs. Tá heilsan veruliga fór at bila keypti Árni sær motorsúkklu. Tað má vera tekin um rímiliga optimismu at fáa sær eina stóra Triumph í garasjuna, tá læknarnir annars mæla til at kula niður, leggja seg uppáfturá, eta medisín og biða eftir hvat lagnan finnur uppá. Seinastu tíðina hevur heilsan fleiri ferðir veruliga bilað. Tó so, meira enn so hyggur hann enn inn á gólvið til ein drekkamunn og eitt hugnaligt prátt. Og hóast ússaligur til tíðir, so hevur hann fleiri jørn í eldinum og fleiri stórar ætlanir.

Framum alt hevur Árni altíð verið ein góður vinur, hundrað prosent álítandi og altíð fúsar at rætta eina hjálpanði hond. Og gert tú honum eina tænastu, gloymir hann tær tað ikki. Onkrar tænastur hevði hann tó viljað verið fyrriuttan – serliga tá onkur vælmeintur hevur ruddað í studionum og Árni onki finnur aftur. Tí hóast hann er eitt róthøvd, so er system í óruddinum.

Tað er óluksálaga keðiligt, at fólk sum eru so frísk og hava so góð evni og so nógv at geva av skulu gerast so illa sjúk, at tað forðar teimum at útinna sín dagliga gerning. So Árni, eg fari at runda av við at ynskja tær góðan bata,

alt tað besta og hjartaliga tillukku við degnum. Eg vóni tú verður so frægur aftur, at tú færst framt tínar ætlanir.

Kenni meg sannførdan um, at Várharra hevur eitt serligt óruddiligt kjallarastudio til ein slíkan sum teg. Tað fer at standa klárt 7. apríl í 2090, tá tú fyllir hálvtaðhundrað ár, og tá tú av skaparatrond og berari tvørheit hevur filmað, skrúvað, klipt og óruddað í 75 ár aftrat – og í prosessini ríkað alt Føroya fólk við einum ótali av frágæra mentanarperlum aftrat!

Hjartaliga tillukku!

Ó. J. Rólantsson

Svend Jensen úr Trongisvági til minnis

Svend Jensen, sum hevur verið búsitandi í Danmark útvið eina hálva öld, var ættaður úr Trongisvági. Hóast hann hann hevur búð uttanlands í so mong, var hann út í odd og egg føroyingur. Heimbygð hansara, Tvøroyri, átti hjarta hansara, serstakliga Trongisvágur, har hann vaks upp.

Sum ungur byrjaði Svend at læra til prentara á Føroyatíðindi, sum Jens Dam stjórnaði. Her vóru vit báðir á heimavølli. Ofta tosaðu vit saman um prenting og hvussu prentingin var, tá ið vit báðir fóru í læru sum prentarar. Hetta var í teirri tíðini tá ið hvør bókstavur varð settur upp við hond.

Men Svend gjørdist ongan-tíð útlærdur prentari. Hann greiddi mær frá serstakari hending á prentsmiðjuni hjá Føroyatíðindi, sum elvdi til, at hann gavst áðrenn lærutíðin var liðug. Hendingin hevði júst við hondsats at gera, tí meginparturin av einari hondsettari síðu á

Føroyatíðindum “fór í fisk”, sum tað eitur á prentaramáli, tá ið ein hondsett síða verður mist á gólvið.

Fyrstu ferð eg minnst Svend var umleið 1973, tá ið hann búði í Esbjerg og koyrði buss. Mong ár seinni – fyrst í nítiárunum – hittust vit aftur. Tá var hann búsettur í Vejle, har hann var oddamaður í at skipa fyri føroyskum mótum í býnum. Men tá var hann ikki sami fermi maðurin. Ein blóðtøppur hevði skalað heilsu hansara so nógv, at hann mátti sita í koyristóli, tí onnur liðin gjørdist lamin.

Men hóast mikið tarnaður av líkamsveikleika, so bilti heila hansara einki. Hann var sum ein unglíngi í sinni og hugsan.

Føroysku mótini í Vejle einaferð um mánaðin, vóru honum ein hjartasøk. Saman við konu síni, Helgu, halgaðu tey seg hesum verki til tað allarseinasta. Ikki einans vanlig møti, men eisini at koma saman at minnst

Jesus við breyði og víni, soleiðis sum Jesus sjálvur beyð fylgdarfólki sínum. Hesar latur vóru seinnaapartin sunnudagar, áðrenn almenna føroyska møtið. Hann gav hesari lítlu samkomu navnið Ebenezer, eftir Ebenezersamkomuni í Havn.

Miðskeiðis í nítiárunum stóð mær í boði at gerast prædikumaður í baptista-

kirkjunni í Vejle, har Svend, konan Helga og nakrir aðrir føroyingar og danir komu saman. Har starvaðist eg í fimm vikur. Ein góð tíð, sum eg ongatíð fari at gloyma. Tann kærleiki og umsorgan, sum Svend, Helga og henda lítla danska samkoman vísti mær, var hjartanemandi. Somuleiðis tær mongu góðu løturnar inni hjá Helgu og

Svend. Har hava Birgit og eg sitið mangan við vælbúgvíð borð. Tey vóru góð við okkum.

Svend var stuttligur og dugdi sera væl at greiða frá tí, sum hann hevði upplivað frá barni av. Hann hevði eitt lætt lyndi og var skjótur til látur. Hetta lætta sinnið saman við eini gudstrúgv, sum ikki var eiti, bar hann upp gjøgnum strævnar tíðir og dagar, sum hann bar við einum brosi. Vitnisburðir hansara um Jesus vóru greiðir, tá ið hann greiddi frá, at hann sum ein ungur drongur kom til trúgv í salinum hjá bókbindaranum á Tvøroyri.

Bókbindarin var hin kendi D.J. Magnussen, sum hevði bókbindaravirki í heimi sínum. Seinni gjørdi bókbindarin sal, eisini í sínum egnu húsum. Har var tað, at Svend hoyrði eitt klárt og greitt evangelium um Jesus, sum bar syndir hansara á Golgata krossi.

Tá ið Svend greiddi frá lívi

sínum, so duld hann ikki fyri at ásanna, eins og P.W. Háberg yrkti:

*Tú tað veit, á Harri kæri,
at um enn eg steig,
stundum langt av leiðum
tínum,
tagaði tó ei
røddin tín í barmi mínum:
Jesus elskar teg!
Mitt í heimsins villa brúsi
gleddi hetta meg.*

Blóðtøppurin broytti lívið hjá Svend, ikki einans líkamliga, men so sanniliga eisini andaliga. Eftir hetta gjørdist Svend eitt brennandi vitni fyri frelsara sín og helmaði ikki í til sín seinasta dag á foldum. Birgit og eg kunnu siga, at Svend var ein trúfastur vinur og stríðsfelagi fyri Jesus. Hann og Helga vóru so góð við okkum. Signað veri minni um Helgu og Svend Jensen.

Svenning av Lofti